

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 04.02.1965, sp. zn. 6 Tz 5/65, ECLI:CZ:NS:1965:6.TZ.5.1965.1

Číslo: 24/1965

Právní věta: U recivistů, kteří zanedlouho po svém propuštění z výkonu trestu odnětí svobody se opět dopustí úmyslného trestného činu, je k dosažení účelu trestu zapotřebí důrazného trestního postihu. Skutečnost, že odsouzený vícekrát trestaný recividista po propuštění z trestu řádně pracoval, sama o sobě nestačí ještě k závěru, že lze u něho docílit nápravy i mírnějším trestním postihem.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 04.02.1965

Spisová značka: 6 Tz 5/65

Číslo rozhodnutí: 24

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Recidiva, Ukládání trestu

Předpisy: 140/1961 Sb. § 23

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 24/1965 sb. rozh.

U recivistů, kteří zanedlouho po svém propuštění z výkonu trestu odnětí svobody se opět dopustí úmyslného trestného činu, je k dosažení účelu trestu zapotřebí důrazného trestního postihu.

Skutečnost, že odsouzený vícekrát trestaný recividista po propuštění z trestu řádně pracoval, sama o sobě nestačí ještě k závěru, že lze u něho docílit nápravy i mírnějším trestním postihem.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 4. února 1965 – [6 Tz 5/65.](#))

Rozsudkem okresního soudu Brno-město ze dne 30. 7. 1964 sp. zn. 2 T 343/64 byli obvinění O. B. a A. K. uznáni vinnými trestným činem výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. a odsouzeni každý k trestu nápravného opatření v trvání 8 měsíců se srážkou 20 % z odměny za práci.

Ke stížnosti pro porušení zákona Nejvyšší soud tento rozsudek ve výroku o trestu zrušil a přikázal okresnímu soudu, aby v rozsahu zrušení věc znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem okresního soudu Brno-město ze dne 30. 7. 1964 sp. zn. 2 T 343/64 byli obvinění O. B. a A. K. uznáni vinnými trestným činem výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. a odsouzeni k trestu nápravného opatření v trvání 8 měsíců s 20 % srážkou z odměny za práci.

Při rozhodování o vině obviněných uvedeným trestným činem vycházel okresní soud ze zjištění, že obvinění, kteří byli již vícekrát trestáni a mají sklony k používání alkoholických nápojů a k rvačkám, dne 2. 2. 1964 v hostinci „U silnice“ v Brně-Bohunicích v podnapilém stavu provokovali občany, obviněný K. napadl slovně A. Š., obviněný B. házel papírové pивní tácky na stůl, u něhož seděli hosté a na otázku jednoho z nich, proč to dělá, se ho snažil udeřit. Když jím byl odstrčen, obviněný K. přispěchal obviněnému B. na pomoc. Na to obviněný B. se snažil uvedeného hosta udeřit židlí. Došlo k vzájemné tahanici, při které byly rozbity sklenice a jiné předměty. Další výtržnosti obviněných bylo zabráněno teprve tím, že oba obvinění byli přítomnými hosty z restaurace vyvedeni.

Nejvyšší soud přezkoumal podle § 267 tr. ř. správnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost řízení, jež mu předcházelo a shledal, že zákon byl porušen ve směrech uplatňovaných stížností pro porušení zákona.

Výrok napadeného rozsudku o vině obou obviněných trestným činem výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. je opodstatněn zjištěnými okolnostmi a odpovídá zákonu. V tomto směru nelze rozsudku ničeho vytýkat.

Okresní soud však pochybil ve výroku o trestu tím, že oběma obviněným uložil trest nápravného opatření s odůvodněním, že obvinění jsou dobrými pracovníky a že proto tento druh trestu postačí k jejich nápravě, i když oba obvinění byli již pro podobné činy trestáni. Podle § 43 odst. 1 tr. zák. může soud uložit trest nápravného opatření tehdy, jestliže vzhledem k osobě pachatele a možnosti jeho nápravy není k dosažení účelu trestu třeba uložení trestu odnětí svobody. Hlavními kritérii při úvaze, zda v konkrétním případě postačí k dosažení účelu trestu trest nápravného opatření, jsou tedy osoba pachatele a možnost jeho nápravy. Z obsahu spisu vyplývá, že obviněný O. B. byl v době od roku 1947 již čtrnáctkrát trestán, z toho několikrát pro násilné delikty nepodmíněnými tresty odnětí svobody. V roce 1958 byl odsouzen pro trestný čin podvodu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, který si odpykal dne 14. 2. 1960. V srpnu téhož roku byl odsouzen pro trestný čin pohlavního zneužití k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 4 a půl roku. Tento trest si odpykal dne 28. 7. 1963, načež půl roku poté se dopustil trestného činu výtržnictví, jímž byl v souzené věci uznán vinným. Rovněž obviněný A. K. byl již vícekrát odsouzen, v roce 1957 pro trestný čin násilí na veřejném činiteli a trestný čin podvodu k podmíněnému trestu odnětí svobody na 6 měsíců, následujícího roku pak pro trestný čin opilství podle § 186 tr. zák. z r. 1950 k trestu odnětí svobody na 6 měsíců nepodmíněně, v témže roce pak ještě pro trestný čin poškozování provozu a trestný čin krádeže k trestu odnětí svobody na jeden rok. Naposledy byl odsouzen v roce 1960 pro trestný čin zpronevěry k trestu odnětí svobody v trvání dvou roků, který si odpykal dne 16. 2. 1963. Necelý rok nato spáchal trestný čin výtržnictví, který mu byl v souzené věci prokázán. Z charakteristiky obviněných je zřejmé, že obviněný B. je náchylný k používání alkoholických nápojů, často navštěvuje restaurace, opíjí se a ve svém bydlišti nemá dobrou pověst. Také obviněný K. má sklony k požívání alkoholických nápojů a ke rvačkám.

Obvinění sice po propuštění z výkonu trestu naposledy jim uloženého pracovali na svých pracovištích bez závad. Neoprostili se však od sklonů k požívání nadměrného množství alkoholických nápojů a pod vlivem alkoholu se v souzené věci znova dopustili trestného činu, obviněný K. dokonce stejného trestného činu, pro který byl již dříve odsouzen. Tyto okolnosti svědčí o tom, že u obviněných trvá nebezpečí páchání další trestné činnosti a že možnosti jejich nápravy jsou u nich zřejmé. Jestliže ani výkon citelných trestu odnětí svobody při předchozích odsouzeních obviněným uložených neměl na obviněné dostatečný výchovný účinek, nelze souhlasit se shovívavým a neopodstatněným stanoviskem okresního soudu, že k nápravě obviněných postačí trest nápravného opatření a že je jim

třeba ještě podat pomocnou ruku. U recivistů, kteří zanedlouho po svém propuštění z výkonu trestu odnětí svobody se opět dopustí trestného činu, je k dosažení účelu trestu třeba důrazného trestního postihu. Jestliže okresní soud v daném případě uložil obviněným trest nápravného opatření, který neodpovídá hlediskům uvedeným v § 31 odst. 1 tr. zák. a nemůže splnit účel trestu sledovaný v ustanovení § 23 tr. zák. a který je tedy ve zřejmém rozporu s účelem trestu, porušil tím zákon v těchto ustanoveních a dále v ustanovení § 43 tr. zák.